

Postanowienie z dnia 9 października 2002 r.

II UZ 94/02

W sprawie dotyczącej wymiaru i poboru składki z tytułu podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w określonej kwocie dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 392¹ zdanie pierwsze k.p.c.).

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 października 2002 r. sprawy z wniosku Andrzeja T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o ustalenie odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek ubezpieczeniowych, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2002 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e

Pełnomocnik ubezpieczonego Andrzeja T. zaskarżył zażaleniem postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2002 r. o odrzuceniu kasacji od postanowienia tego Sądu z dnia 8 lutego 2002 r., twierdząc, że wskazał prawidłowo wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie 12.046 zł, albowiem obejmuje ona należność główną w kwocie 4.048,30 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 7.997,70 zł. Ponadto o dopuszczalności kasacji świadczy to, że rozpoznawana sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, skoro „wnioskodawca kwestionuje objęcie go ubezpieczeniem społecznym, co przesądza kasacyjny charakter sprawy bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Przedmiotem rozpoznania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest odwołanie od decyzji organu rentowego, które powinno zawierać oznaczenie, tj. wskazanie, konkretnej zaskarżanej decyzji (art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.). W odwołaniu wnioskodawca zaskarżył wskazaną przez siebie decyzję organu ubezpieczeń społecznych z dnia 27 listopada 2000 r., znak De-40/U/Ś/58/2000, w której obciążono wnioskodawcę obowiązkiem zapłaty zaległych składek z tytułu ubezpieczenia społecznego jego współnika w spółce cywilnej (Roberta B.) za okres od stycznia 1996 r. do czerwca 1997 r. w kwocie 4.048,30 zł. Wprawdzie kwota ta została określona jako należność główna, jednakże w zaskarżonej decyzji organ ubezpieczeń społecznych nie naliczył i nie obciążył wnioskodawcy obowiązkiem zapłaty odsetek od tej należności. Skoro zatem przedmiot zaskarżonej decyzji obejmował wyłącznie obciążenie wnioskodawcy obowiązkiem zapłaty kwoty 4.048,30 zł, to wyliczone przez niego samego odsetki nie wchodzą do wartości przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia, albowiem roszczenie odsetkowe nie było objęte treścią wydanej w jego sprawie decyzji z dnia 27 listopada 2000 r., która w nieistniejącej części, tj. w zakresie odnoszonym przez wnioskodawcę do odsetek od zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, o których zaskarżona decyzja w ogóle nie orzekała, nie mogła być objęta przedmiotem odwołania, ani nie była objęta zakresem orzekania przez sądy ubezpieczeń społecznych. Oznacza to, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wartość przedmiotu sporu, jak i wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, nie może być wyższa niż ustalona w zaskarżonej decyzji organu ubezpieczeń społecznych.

Próba pełnomocnika wnioskodawcy przypisania sprawie - dotyczącej należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne - charakteru sprawy o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, jest oczywistym nieporozumieniem. Wystarczy wskazać, że sam wnioskodawca w zażaleniu twierdzi, że „swoje składki zapłacił”, co oznacza jednoznaczne przyznanie podlegania przezeń obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w spornym okresie. Ponadto w zaskarżonej decyzji organ ubezpieczeń społecznych w ogóle nie orzekał o podleganiu lub niepodleganiu obowiązkowi ubezpieczeń społecznych, ale na podstawie art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) i art. 115 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze

zm.), stwierdził odpowiedzialność całym majątkiem wnioskodawcy, będącego wspólnikiem spółki cywilnej, za zaległości składkowe drugiego wspólnika tej spółki, który nie zapłacił obciążających go składek na ubezpieczenie społeczne. Powyższe prowadzi do wniosku, że odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu ubezpieczeń społecznych dotyczącej wymiaru i poboru składki z tytułu podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego kwalifikuje się jako sprawa o prawa majątkowe w rozumieniu art. 392¹ § 1 zdanie pierwsze k.p.c., a nie jako sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (art. 392¹ § 1 zdanie drugie k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====